

CESTOU NECESTOU

Pondělák, 02. července 2018

Tak jsem vlastně nastoupila do práce... Alespoň mi to tak trochu připadá. Jednoznačně mi pátybyly další - "povinnosť vlastně" - nejen chodit pravidelně sepešem, ale teo i pravidelně, každá pracovní den, jezdit na ty hodiny do školy na angličtinu. Což obnáší cestu jednu hodinu tam, jednu zpět, tam, když už tedy jsem "tam", neboli v centru, tak se kouže co kde láti, co kde mají zavazáho.

A pat hodin je v udu hned. K tomu ty trapšice se psem, a je to pracovní doba jak vyjit... Je to jednou vím např. o mým každodenním cerstovním: nejraději mám tu první, respektive poslední. Aťst, kdy jedu autobusem. Mám totiž kliku, že bydlím v městě, kde je docela klid, ulice jsou poměrně tiché a páťjemná. (V okolí mám dva parky - jeden menší, Karl Schurz Park, pochopitelně Central Park. Ale ten je kus dál a je v něm stále hodná lid. O parcích vím např. páť. Proto jezdit do centra mělo lid, jedu většinou v poloprázdném a zpět v práci autobuse. Takže je to taková páť projítka zdejším ulicemi.

Ten neuvěřitelný rambajs, o kterém bych vím dnech chtěla napsat, začal na Broadway, když vlezu do subway.... V době, kdy tudy jezdím, je už úplně, takže je tam většinou docela fest plno. A absolutně se to nedá srovnat s metrem v Čechách - je to něco velkého, horkého, divokého. Ale o zábavě je tu v každou denní noční dobu postaráno: tam páť pokaždě do vozu báhem těch krátkých cest na Penn station vstoupí - jaká zavazálová k - někdy i skupinka. Zpívají, tancují, procházejí - vozem, a pochopitelně vyběraji peníze. Musím ale páť ct, že jsou většinou docela dobří. Párkrát jsem si páťekla, že v Evropě by byli celi lebrity... :-))

Nedokážu se nedávat - tedy ne umět, prosím. Snažím se být totálně nenápadná a zatím slavím úspěchy. A i když mne dcera varovala, že toho mohl někdo všimnout, což podle mne absolutně nehrozí, tak fotím. Jen nesmím být zapnutá blesk :-)).

Ale ono to opravdu není k poznání, protože jestli v celém voze se najde jeden jediný člověk, který nemá v ruce mobil, tak to je téměř zázrak. Všichni něco ote, hrajou, telefonují, páťjou... Jsou ponořeni do svého mobilového světa a absolutně nevnímají okolí. Jo, jednoho, co nemá v ruce mobil, jsem v pátek našla - rastafariana, který kuje cínho epici. Páťpomněl mi mou babičku drahou milovanou, protože stejně jako ona koukal všude možně a páťitím hářkoval. A že mu to šlo od ruky, to byste koukali... Jeho dávkou, co sedí vedle, měla na sobě náti lně a pidi-mini-spodní kalhotky. Snad o pár cm většně tanga... Je to, že si po chvíli pak dala tu tašku do klána...

Jak už jsem psala, je většinou narváno. A pokud si někdo nehodou na sedačkách ustele, tak ho nikdo nebudí. Snad možná na konečném, ale cestou rozhodně ne.

Když vylezu ze subway na ulici, dostanu třáskou ránu. Tedy moje bublinky. Nevěděla bych, k čemu to přirovnat, je to super kravál velkoměsta: po silnicích jezdí dost policajtů, v jejich majápuťkách na plnicích koule houkačky. Stejně tak velké sanitky, kterých tu jezdí neurekom. Do toho houkačky v jezech nespokojených lidí, skápná brzdiť rovinná motorek. Ne ledasjakých, tady se na jaké tů obyčejně motorce nejezdí, to jsou vady takové ty velké široké super-maxi-turbo, které, i když se ploužákem krokem, tak vydávají rachot jak vztáctaj-cá- tryskáč. A autobusy... A samozřejmě - vjude někdo na co hraje, vyťikuje, nabízí, zpívá, vytrubuje, pobíhá... Mezi jsou vjude možná na ulici ubytleni nejznámější bampovci - bezdomovci, "houmláci".

Od starších, kteří na ulici prošli u desítek let, přes státní věk, až po zelenáče, tedy mladé tak kolem dvacítky. Jo, je tu taky dost mladších...

A každá má nějakou tu epravou vizitku, takovou upoutávkou: "hele, co mi je, kolik mi je, nemám nic, přispějte."

Je ale fakt, že je zas moc neobtěžuj, klidně si v tom svém "přímězemě" docela spokojeně žijou... Tahle paní, která si právě vyjádřila svém papundeklu je o dost nepřeměně nemoci (i když pochybuju, že ji skutečně má), se po chvíli sebrala, odešla ke známým kousek vedle a v rytmu bubenků vystihla dokonalý tanec. Pak odešla s kbeláčkem publikum a šla si vedle na oběd. Prostě - každá si žije, jak chce, jak ho to baví... (Mj. bezdomovci je v New Yorku kolem 90 000 lidí, ale pouze pár procent z nich je trvale bez přístřeší. Másto máj totiž zavedený systém, díky němu má každý lid bez domova zabezpečeno, že má kde přespávat.)

d@niela